

Hayat Yalnızlık Ve Aşk

— soner-onal · 16 Aralık 2009

HAYAT, YALNIZLIK ve AŞK!

İndirgenmiş sevdalar yaşayan bir yüreğin çınlayan sesi kadar indirgenmiş bir hayat yaşamak nasıl bir duygudur? Hayat kavramı sevdaya denk midir? Yoksa hayat eşittir sevda-aşk mı demektir? Bence hayat aşk demektir. Peki, ama hayati aşk varsayıyorsak neden farkında olmadan birine bağlandığımız gibi hayata bağlanamıyoruz? Neden hep kıyılarda dolaşan yalnız bir kimliğe bürünüyoruz? Neden tutunacak bir dalımızın olmadığını düşünüyor ve çareyi çare olmayacağını bile bile yalnızlığın kollarında aramaya kalkışıyoruz? Neden hislerimizin yaratıcısı olan sevgiliye duyduğumuz aşk gibi vazgeçilmez olan ve belki de sığınmamız gereken en son liman olan, kini, nefreti, gözyaşını, özlemi, aşkı her türlü duyguyu ve yalnızlık içerisinde yalnızlığı barındıran o girdaba sürüklüyoruz kendimizi? Bunu gerçekten sağlıklı bir şekilde kendimiz mi yoksa bizden bedenimizden bağımsız hareket eden birini taşıyan kalbimiz mi yapıyor? Aslında düşündüklerimizi hayata geçirememekten kaynaklanıyor bu. Çünkü düşüncelerimiz duygularımıza, hislerimize hâkim olamıyor ve bizler çoğu kez duygularımıza yenik düşüyoruz. Evet, ama neden yenilmişlik duygusunu tadamıyor yüreğimiz? Oysa yenilmiştik. Duygularımız düşüncelerimizi yerle bir etmişti. Kilometrelerce yükseklerden bir beton zemine çakılmıştık fakat farkında değildik. Farkındalığı yaşamak istemiyorduk ve yaşamıyorduk. Ve sonra fırtınaya yakalanmış bir gemi misali sürüklenircesine yalnızlığın en kuytu semtlerine sürükleniyorduk. Bu semtin sokak aralarında arayışlara dalıyor ama bir sonuca ulaşamıyorduk. Kiminin elinde tiryakisi olduğu sigara ve o sigaranın isli dumanında kaybolmuş, boğulmanın eşğine gelmiş fakat farkındalıktan uzak bir çift göz. Kimi bir savaşta esir düşmüşlüğü en ağır acizliğini yaşamakta, kimi uzaklardan yankılanan yalnızlık üzerine söylenmemiş şarkılar çağırarak. Kimi birilerini boğuyormuşçasına sitemkâr, nefret, bir o kadar yıkık ve aşk kokan ve aşk damlayan, özlemin, hasretin mazisini yıkıp yeni bir asrın mazisini yazıyormuşçasına, sevgiliye sarılırçasına bir mürekkebi ayakta tutan kalemine sarılmakta ve o kalem bembeyaz bir sayfaya aşkla dokunmakta. Kimi yalnızlık pınarından sıçrayan gözyaşlarına tutulmakta, kimileri ise ellerinde tuttukları ve bir elmasa dokunmuşçasına sınımsız kavradıkları belki yeşil, belki ceylan, belki zeytin karası, belki de mavi gözlü bir hasretin fotoğraflarına bakmakta ve sebepsiz tebessümlerde bulunmakta. Hepsi bin bir türlü şeyler yaşamakta ama hepsi bütün bunları yüreklerinde taşıdıkları bir tek gül için bir tek gaye için telif hakları sadece kendilerine ait olmakla birlikte aşkla ve korkusuzca yaşamaktalar. Ve sonbaharlar uğramakta bu semte. Dirilişin başlaması için yok oluşlar gerekiyordu. Yaprakların asi rüzgârlarla savrulup düşmesi için sararmaları gerekiyordu. İlginç olan farkındalık hiç olmadığı kadar acıyla sol yanımızın çepersiz duvarlarına oturuyordu. Bundan da korkmuyorduk aksine korkusuzluğumuzu perçinliyordu. Fakat bir noktayı unutuyorduk ve her şeyi bir kenara bırakıp onu hatırlıyor ve bir tek ona kilitleniyorduk. Karşılığını alamayacağımız bir aşkın pençesine düşmüşsek, O'nu görmeden, kokusunu alamadan,

ellerimiz saçlarının arasından gül yüzüne dokunamıyor, gözlerimiz uğruna her şeyi göze aldığımız gözleriyle kesişmeden de her şeyi O'nsuz ama O'nunla yaşıyorsak ta, O'ndan uzak ama O'nun da nefes alıp verdiği bir geçişten başka bir geçişe geçmeyi göze alamıyorduk. Korkusuzluğu bir tek neden için korkuya teslim ediyorduk ve bizler yenilmişliği yine tadamıyorduk. Aksine hiç mutlu olmadığımız kadar mutluluğu yaşıyorduk. Çünkü baktığımız her yerde, tuttuğunuz kalemde ve o kalemin yazıp çizdiklerinde, izlediğiniz bir filmin başkahramanı O sanarak izlemekte, sokakta tanımadığınız bir güzelin gözlerine O'nunla benzerlik kurarak hiç özlem duymadığınız kadar hüznle bakmakta, gecenin sabaha kavuşmasını sağlayan güneş gibi O'nu unutmamakta ve O'nsuz bir sabaha O'nunla başlayabilme ümidiyle Yaradan'a sığınmakta ve o geçişten geçmeyip, sararmış yaprakların dallarından düşüşüne özenmeyip yanınızda olduğunu düşünerek o iki kelimeyi ardın sıra "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum" diyerek haykırıyorsanız kalbinize, acı çekerek mutlu olmayı öğrenecek ve doğru bir seçim yaptığınızın farkına er ya da geç varacak ve O'nun da sizi sevebilme ihtimaliyle hiç ummadığınız kadar yaşama bağlanacak, zamanı sevecek ve elbet bir gün o özlem duyduğunuz şahsın adı da sahip olduğunuz o birinci tekil şahsın yanında yer alacaktır "Sen ve Ben diye!"